
De Jonge Predikant van de Fens

Binnen een maand na zijn bekering begon Spurgeon een dagboek bij te houden. Op de eerste pagina noteerde hij het volgende gebed van toewijding:

Toewijding

O grote en ondoorgrondelijke God, U kent mijn hart en beproeft al mijn wegen. In nederige afhankelijkheid van de leiding van Uw Heilige Geest wijd ik mijzelf aan U toe als een redelijk offer. Ik keer terug tot U, tot wie ik behoer. Mijn verlangen is om voor altijd, zonder enig voorbehoud, geheel en eeuwig van U te zijn. Zolang ik op deze aarde leef, wil ik U dienen. Moge ik U genieten en U voor altijd loven. Amen.

1 Februari 1850 Charles Haddon Spurgeon

In die tijd spraken alle christenen met God op een wijze die wij tegenwoordig wellicht als ‘ouderwets’ zouden bestempelen. God op een andere manier aanspreken werd destijds als oneerbiedig beschouwd, hoewel deze formuleringen voor velen van ons nu misschien wat vreemd in de oren klinken. Toch is het, zelfs wanneer we deze voor ons onbekende bewoordingen lezen, duidelijk voelbaar hoeveel passie de jonge Spurgeon voor zijn Verlosser had. Hij nam zijn geloof uiterst serieus en nam geen genoegen met halfslachtigheid. Voor Spurgeon was het niet voldoende om slechts de kerkbanken te vullen of zich oppervlakkig betrokken te voelen. Zijn kracht vond hij in God, en hij was vastbesloten zich volledig aan zijn Heere toe te wijden. Deze oprechte toewijding kwam vooral tot uiting in de jaren direct na zijn bekering.

De jonge prediker

Spurgeon zette zich direct in om zijn nieuwe geloof in de praktijk te brengen. Zoals eerder beschreven, sloot hij zich kort na zijn bekering aan bij een congregationalistische kerk in Newmarket en werd hij als gelovige gedoopt bij de veerboot van Isleham. Vrijwel onmiddellijk begon hij met het geven van les op de zondagsschool van zijn kerk in Newmarket en met het verspreiden van traktaten – christelijke pamfletten – in de stad. Dit was echter slechts het begin van zijn toewijding.

Op 17 juni 1850 verliet hij Newmarket om een aanstelling als leraar aan een school in Cambridge te aanvaarden en zijn eigen studie voort te zetten. In Cambridge sloot hij zich aan bij de St Andrew’s Street Baptist Church, een van de oudste kerken van de stad. Iedere week gaf hij daar ’s middags les op de zondagsschool. Zijn lessen werden zo gewaardeerd dat steeds meer volwassenen deze gingen bijwonen, waardoor de klassen al snel vol zaten.

Charles had zijn vader in Colchester geschreven over zijn verlangen om te prediken. Deze wens zou in vervulling gaan – en wel op een bijzondere wijze.

In Cambridge bestond er een gezelschap genaamd de Preacher’s Association, gevestigd aan St Andrew’s Street. Deze vereniging verzorgde sprekers voor kleine kapellen en vergaderhuizen in de dorpen en gehuchten rondom de stad. De coördinatie van wie waar en wanneer zou preken, lag in handen van James Vinter, door velen liefkozend ‘Bisschop Vinter’ genoemd. Volgens Spurgeon was Vinter een ‘eerbiedwaardige’ en ‘hartelijke ziel’, met een ‘warm hart’ en ‘vriendelijke manieren’.

Hoewel Spurgeon geen lid was van deze vereniging, was de kwaliteit van zijn zondagsschoolonderwijs Vinter niet ontgaan. De ‘bisschop’ wilde Spurgeon dan ook graag als een van zijn predikanten toevoegen. Hij beseftte echter dat de jonge Spurgeon, ondanks zijn oprechte verlangen om te preken, te bescheiden en verlegen was om op een directe uitnodiging in te gaan.

De baptistenkerk in St-Andrews Street vandaag de dag.

Vinter bedacht daarom een plan. Op een zaterdag benaderde hij Spurgeon met de vraag of hij de volgende dag mee wilde gaan naar een plaats genaamd Teversham, waar een kerkdienst zou plaatsvinden. Spurgeon kreeg echter slechts te horen dat er een zekere, onbekende jongeman zou

preken, iemand die ‘niet veel ervaring had met preken’. Deze jongeman, zo voegde Vinter toe, zou ‘zeer waarschijnlijk’ dankbaar zijn voor wat gezelschap. Spurgeon ging graag op de uitnodiging in en was verheugd om deze onbekende jonge predikant te vergezellen op de lange wandeling naar Teversham.

Eigenlijk had Spurgeon al argwaan moeten krijgen toen hij zijn metgezel ontmoette en merkte dat deze man enkele jaren ouder was dan hijzelf. Nadat zij een tijdje samen hadden gelopen, sprak Spurgeon de hoop uit dat zijn nieuwe kennis ‘de aanwezigheid van God zou ervaren tijdens het preken’. Tot zijn verbazing reageerde de ander echter stomverbaasd: hij had nog nooit in zijn leven gepreekt en was ook niet van plan daarmee te beginnen – volgens hem was het Spurgeon die zou preken; althans, zo had Vinter het hem verteld.

Op dat moment herinnerde Spurgeon zich de zorgvuldig gekozen woorden waarmee Vinter hem had uitgenodigd om naar Teversham te gaan. Het werd hem duidelijk dat hij zelf de ‘jongeman die niet veel ervaring had met preken’ was, waarover Vinter had gesproken. Spurgeon was hier allerminst blij mee.

Het huisje in Teversham waar Spurgeon zijn eerste preek hield.

Terwijl zij hun weg naar Teversham vervolgden, maakte Spurgeon duidelijk dat hij absoluut niet van plan was te preken. Net als zijn oudere metgezel had hij nog nooit in een kerk gesproken en was hij hier totaal niet op voorbereid. De oudere man hield echter vol: ‘Waarom vertel je ze niet een van je zondagsschoollessen?’ Al snel werd duidelijk dat, als Spurgeon niet zou preken, de mensen in Teversham die dag geen boodschap zouden ontvangen. Uiteindelijk stemde de jonge Charles schoorvoetend toe. In stilte liepen ze verder, terwijl Spurgeon een tekst uitkoos, zijn gedachten ordende en vurig bad. Vermoedelijk dacht hij ook na over wat hij ‘bisschop Vinter’ zou

zeggen bij terugkeer in Cambridge.

De gemeente in Teversham beschikte niet over een eigen kerkgebouw; men kwam samen in een eenvoudig, rietgedekt huisje, waar een aantal landarbeiders en hun vrouwen zich had verzameld. Spurgeon koos als tekst voor zijn eerste preek 1 Petrus 2:7: 'Voor u die gelooft, is Hij kostbaar' (AV). Hij besloot in zijn allereerste preek 'het verhaal van het kruis te vertellen'. Na enkele gezangen, gebeden en een bijbellezing was het moment aangebroken waarop Spurgeon zou spreken.

Hoe lang of kort mijn toespraak precies duurde, kan ik mij niet meer herinneren. Het bleek uiteindelijk lang niet zo'n zware opgave als ik had gevreesd, maar ik was opgelucht dat ik het tot een goed einde had gebracht en het slotlied werd ingezet. Tot mijn grote vreugde was ik niet ingestort, had ik niet halverwege opgegeven en was ik niet zonder woorden komen te zitten; het gewenste einde was in zicht. Ik rondde mijn preek af en pakte het gezangboek. Tot mijn verbazing klonk er plotseling een oude stem: 'Moge God je zegenen m'n jongen, hoe oud ben je eigenlijk?' Mijn zeer plechtige antwoord luidde: 'U zult moeten wachten tot de dienst voorbij is voordat u zulke vragen stelt. Laten we nu zingen.'

Nadat de dienst officieel was beëindigd, werd Spurgeon opnieuw gevraagd: 'Hoe oud ben je eigenlijk?'

'Ik ben nog geen zestig,' antwoordde hij met een glimlach.

'Ja, en nog geen zestien,' luidde de gevatte reactie – een goede gok, want Spurgeon was inderdaad net zestien geworden.

Spurgeon antwoordde daarop: 'Let niet op mijn leeftijd, maar denk aan de kostbaarheid van de Heere Jezus.'

Niet alleen had Spurgeon de dienst zonder problemen geleid, hij had de aanwezigen ook gewezen op Christus en Zijn kruis. In een latere preekschets over dezelfde tekst schreef hij: 'Dit was het thema van de eerste preek die ik ooit heb gehouden; ik hoop dat het nu mijn thema is en altijd zal blijven.' Met deze eerste preek had Spurgeon zijn roeping als prediker gevonden. Hoewel hij zijn vaardigheden in de toekomst verder zou ontwikkelen, zou hij nooit een beter onderwerp vinden dan dit. Het was een uitstekend begin, en tevens de koers die hij vastbesloten was te blijven volgen.

Het was geen verrassing dat Spurgeon al snel bijzonder populair werd als predikant. Hij ontving zo veel uitnodigingen dat hij soms drie keer op zondag en iedere avond van de week diensten moest leiden. Veel van deze bijeenkomsten vonden plaats in afgelegen dorpen die moeilijk bereikbaar

waren. Spurgeon moest vaak drie, vijf of zelfs acht mijl lopen, weer of geen weer, over smalle paadjes en door modderige velden om zijn bestemming te bereiken-vaak niet meer dan een eenvoudig hutje of een schuur.

Wanneer hij 's avonds reisde, was het doorgaans donker en had hij slechts een flakkerende lantaarn om zijn pad te verlichten. Bij regenachtig weer droeg Spurgeon waterbestendige beenkappen. Op een keer worstelde hij zich door een hevige storm, om uiteindelijk te ontdekken dat de afgesproken ontmoetingsplaats verlaten was-de dorpsbewoners waren ervan uitgegaan dat het weer te slecht was voor een dienst. Spurgeon trok zich hier niets van aan, ging van huis tot huis, klopte op de deuren en wist uiteindelijk toch een gemeente bijeen te brengen.

Het was duidelijk dat hij een begaafd predikant was. Maar mensen waardeerden niet alleen zijn talent; ook zijn toewijding aan God en zijn aanstekelijk enthousiasme vielen op. Daarnaast maakte zijn jonge leeftijd indruk. Al snel stond hij in het hele Fenland-district bekend als 'de jonge predikant van de Fens'. Spurgeons eerste toewijdingsgebed werd werkelijkheid in zijn daden: hij was trouw geweest in het kleine. Nu stond God op het punt een nieuw werkterrein voor hem te openen.

De jonge dominee

Een van de plaatsen waar Spurgeon predikte, was het dorp Waterbeach, gelegen op ongeveer tien kilometer van Cambridge. Dit dorp was bijzonder vanwege zijn kleine kapel met een rieten dak en het feit dat het sinds kort een eigen predikant had. De gemeente was echter niet in staat om haar dominee financieel te onderhouden, waardoor deze zich genoodzaakt zag zijn positie op te geven.

Toen Spurgeon in oktober 1851 voor het eerst in Waterbeach preekte, verkeerde de Waterbeach Chapel in slechte staat. Toch werd hij direct uitgenodigd om de daaropvolgende twee zondagen terug te komen. Uiteindelijk bleef Spurgeon er twee jaar en aanvaardde hij de 'oproep' om predikant van de gemeente te worden. Zo werd de zeventienjarige Spurgeon niet alleen een jonge predikant, maar tevens de jonge herder van deze gemeente.

Hoe men het ook wendt of keert, Spurgeons korte periode als predikant in Waterbeach was werkelijk bijzonder. In zijn Autobiografie beschrijft hij het dorp als een plaats die 'bekend stond om zijn dronkenschap en godslastering'. Overvallen waren er aan de orde van de dag, en de inwoners leefden in diepe armoede, 'vernedering' en 'ellende'.

Toch, zo vertelt Spurgeon, werd deze plaats in enkele jaren tijd volledig 'op zijn kop gezet' door de prediking van een jonge man die oprecht om zielen gaf. De kleine kapel met het rieten dak was elke zondag tot de laatste plaats gevuld. Diefstal en 'allerlei soorten schurkenstreken' kwamen tot een einde, want degenen die zich daaraan schuldig hadden gemaakt, bevonden zich nu zelf 'in het huis van God en waren verheugd te horen over de gekruisigde Christus'. Niet alleen individuele levens, maar het hele dorp onderging een diepgaande verandering. Waar ooit 'dronkenschap' en 'losbandigheid' heersten, gingen mannen en vrouwen nu 'met een vreugdevol hart aan het werk, terwijl zij de lof zongen van de eeuwig levende God'.

Het was een buitengewone ommekeer, bijna als uit een roman. Gaandeweg onthult Spurgeon echter

in zijn beschrijving wat de lezers van zijn Autobiografie ongetwijfeld al vermoedden: Waterbeach was het dorp, Spurgeon zelf was de predikant, en het verhaal was waargebeurd.

Spurgeon vreesde duidelijk dat zijn beschrijving van de gebeurtenissen door zijn lezers als overdreven zou worden beschouwd, maar hij verzekerde hen al snel dat dit niet het geval was. Er bestaat bovendien aanvullend bewijs dat Spurgeons eigen verslag ondersteunt. Zo is er een brief van een diaken uit Waterbeach aan Spurgeons vader, geschreven in maart 1852. In deze brief wordt vermeld dat mensen de kerk niet konden betreden omdat het gebouw reeds vol was. De diaken schrijft dat, als Spurgeons vader naar Waterbeach zou komen, hij zou merken dat het verhaal “niet overdreven” was. Sterker nog, hij zou waarschijnlijk moeten toegeven: ‘de helft is mij niet aangezegd.’

Gelet op deze feiten, en gezien wat God later door Spurgeon in Londen tot stand zou brengen, is er geen enkele reden om te twifelen aan de enthousiaste beschrijving van de gebeurtenissen door de predikant zelf.

Waterbeach Chapel waar Spurgeon predikant was.

Wat was de boodschap die Spurgeon predikte en die, met Gods hulp, zo'n grote verandering in het

dorpsleven teweegbracht? Er zijn zes boeken met preeknotities bewaard gebleven, die worden bewaard in de Heritage Room van Spurgeon's College. Daarnaast zijn enkele preekschetsen opgenomen in zijn Autobiografie. Uit deze notities blijkt dat Spurgeon dezelfde krachtige leer verkondigde, met dezelfde praktische toepassing, als hij had geleerd in de pastorie van Stambourne en van de kokkin Mary King in Newmarket.

Hoewel Spurgeon onmiskenbaar begaafd en buitengewoon toegewijd was, geloofde hij zelf dat het vooral de boodschap was die hij bracht-en de kracht van God die deze waarheid in de harten van de mensen bevestigde-die de sleutel vormden tot de veranderingen die plaatsvonden.

Hoewel deze vroege preken slechts in de vorm van korte schetsen zijn overgeleverd, geven zij toch een goed beeld van zowel de inhoud van zijn boodschap als de wijze waarop hij deze overbracht. Zo ging een van zijn preken over Lukas 19:41, het vers waarin wordt beschreven hoe Jezus weende over Jeruzalem toen Hij de stad naderde op de eerste Palmzondag. Spurgeon gaf deze preek de titel: 'De tranen van de Verlosser over zondaars'

Zijn handgeschreven aantekeningen bevatten voldoende details om te laten zien dat hij een opmerkelijk levendige, maar tegelijkertijd eenvoudige boodschap bracht over de tranen van Jezus. De Heere Jezus weende om het zondige Jeruzalem, omdat de inwoners, ondanks hun vele voorrechten, weigerden zich tot God te bekeren. Spurgeon trok vervolgens de parallel met Waterbeach: ook de mensen daar hadden veel voorrechten ontvangen, en ook zij waren zondig. Sterker nog, een aantal van degenen die die ochtend in de kapel aanwezig waren, had zich nog altijd niet tot Christus bekeerd. Had de Heere Jezus niet ook om hen geweend? Spurgeon was ervan overtuigd dat dit inderdaad het geval was.

Het is een beeld dat men zich levendig kan voorstellen: Spurgeon die zijn armen verheft en met volle overtuiging uitroept dat Jezus weende 'over Waterbeach en over deze gemeente'. In heldere en indringende bewoordingen legde hij vervolgens uit hoe vol medelijden Christus met hen was, bracht hij de boodschap van het Evangelie en riep hij iedereen op tot berouw en geloof in Christus. Spurgeon herinnerde zich dat tijdens zijn bediening in Waterbeach vele dorpelingen diep geraakt waren en tot tranen toe bewogen werden toen zij zich tot Christus bekeerden en Hem aanvaardden. Was dit, althans gedeeltelijk, een reactie op deze aangrijpende evangeliepreek over de tranen van Jezus?

Spurgeons bediening begon met slechts veertig regelmatige bezoekers in de kapel. Na twee jaar van dit soort prediking kwamen er wekelijks meer dan vierhonderd mensen samen. Het ruimtegebrek werd deels opgelost door de deuren en ramen van het gebouw open te zetten, zodat ook degenen die buiten stonden konden meeluisteren. Zelfs de gangpaden en de kleedkamer van de predikant werden benut. Zo brak er een ware opwekking uit in een klein dorpje te midden van de landelijke moerassen van Cambridgeshire.

Ondanks de bijzondere gebeurtenissen in Waterbeach bleef Spurgeon gewoon doorgaan met zijn werkzaamheden als leraar aan de school in Cambridge. Zelfs toen het aantal kerkgangers sterk toenam, bleef het voor de gemeente lastig om hem financieel te ondersteunen, aangezien vrijwel alle leden in armoede leefden. Toen het werk zo omvangrijk werd dat Spurgeon zijn dagelijkse baan moest opgeven, werd het een voortdurende uitdaging om in zijn levensonderhoud te voorzien.

De kerk stemde ermee in hem een toelage van £45 [1] per jaar te betalen, maar dit was bij lange na niet voldoende om van te leven, zeker niet omdat hij nog steeds kost en inwoning in Cambridge moest bekostigen. De mensen in Waterbeach deden hun uiterste best om hem te helpen en gaven hem vaak boerderijproducten, zoals brood en vlees, waarmee hij soms zelfs zijn huisbaas betaalde. Spurgeon grapte later dat er in het dorp waarschijnlijk geen varken werd geslacht zonder dat hij een deel ervan cadeau kreeg. Ook op zondag werd hij gastvrij ontvangen en goed verzorgd.

[1] Het symbool £ staat voor de pond sterling, de officiële munteenheid van het Verenigd Koninkrijk, ook wel het Britse pond genoemd. Eén pond is onderverdeeld in 100 pence. De pond wordt gebruikt in Engeland, Schotland, Wales en Noord-Ierland.

Ondanks deze financiële moeilijkheden zette Spurgeon zijn werk met toewijding voort, en de kerk bleef gestaag groeien.

De hand van de Heere achter de vergissing van het dienstmeisje

De jongeman had onmiskenbaar een roeping als predikant en pastor, wat een belangrijke vraag opriep: zou hij niet naar de universiteit moeten gaan om zich verder te ontwikkelen en onderwijs te volgen? Velen waren van mening dat dit de juiste zou zijn. Waarschijnlijk waren het de diakenen van St Andrew's Street die ervoor zorgden dat Spurgeon een ontmoeting kreeg met Dr. Joseph Angus, de directeur van Regent's Park College, met het oog op een mogelijke opleiding aldaar.

Regent's Park College was destijds gevestigd in Stepney, Londen, en richtte zich op de opleiding van mannen tot het baptistenambt – vrouwen werden in die tijd nog niet toegelaten. Toevallig verbleef Dr. Angus in februari 1852 enkele dagen in Cambridge. De ontmoeting tussen de directeur van het college en de beoogde student werd gearrangeerd in het grote huis van de heer MacMillan, een uitgever en de grootvader van de latere Britse premier Harold MacMillan. Alles leek in gereedheid gebracht voor wat de logische volgende stap in de bediening van deze 'jonge predikant' zou zijn.

Spurgeon leek met een zwaar gemoed naar de ontmoeting met Angus te zijn gegaan. Hij voelde zich inmiddels sterk verbonden met Waterbeach, dat hem dierbaar was geworden, en zag er waarschijnlijk tegenop om deze vertrouwde omgeving te verlaten voor Londen, waarvan hij wist dat het in alle opzichten verschilde van het landelijke landelijke veenlandschap. Toch stond hij open voor Gods leiding.

Toen hij precies op tijd bij het indrukwekkende huis aankwam, werd hij door de dienstmeid naar een kamer gebracht, waar hij geduldig op Angus wachtte. Twee uur later zat hij daar echter nog steeds. Spurgeon had niet gevraagd waarom het zo lang duurde; hij ging ervan uit dat er een reden was en vond het niet gepast om ernaar te vragen. Na een tijdje vond hij echter dat hij niet langer kon wachten. Met enige nervositeit klopte hij op de deur om te vragen hoe het stond.

Tot zijn verbazing bleek dat Angus kort na Spurgeon was gearriveerd, maar dat de dienstmeid zich niet had gerealiseerd dat de twee heren elkaar zouden ontmoeten. Angus was naar een andere kamer geleid, waar ook hij had zitten wachten. Zo bevonden beide mannen zich tegelijkertijd in hetzelfde huis, zonder van elkaars aanwezigheid op de hoogte te zijn.

Wat de situatie nog pijnlijker maakte, was dat, op het moment dat Spurgeon de dienstmeid om opheldering vroeg, Angus inmiddels al vertrokken was om zijn trein terug naar Londen te halen. Ongetwijfeld was hij verontwaardigd dat de jongeman met wie hij een afspraak had, niet was verschenen. Spurgeon gaf toe dat hij zich op dat moment behoorlijk 'teleurgesteld' voelde; vermoedelijk gold dit ook voor Angus.

Toch zou Spurgeons teleurstelling van korte duur zijn. Diezelfde middag, tijdens een wandeling, geloofde hij dat God duidelijk tot hem sprak door de woorden uit Jeremia 45:5: 'En zou ú voor uzelf grote dingen zoeken? Zoek ze niet' (AV). Hij ervoer dit als een boodschap van de Heere om het idee van een universitaire opleiding los te laten en te blijven bij de 'arme maar liefdevolle mensen' voor wie hij zich inzette. Na verdere overdenking werd hij er steeds meer van overtuigd dat het zijn plicht was om, in ieder geval voorlopig, te blijven. Spurgeon begon te geloven dat zelfs achter de vergissing van de dienstmeid de hand van de Heere zichtbaar was.

Maar Londen liet zich uiteindelijk toch niet langer uitstellen. Op de laatste zondag van november 1853 ontving Spurgeon een brief met een poststempel waaruit bleek dat deze afkomstig was uit de Engelse hoofdstad. Het betrof een uitnodiging om te komen preken in de bekende New Park Street

Chapel in Southwark. Een van Spurgeons diakenen in Waterbeach las de brief en vermoedde direct dat de gemeente in New Park Street, die destijds zonder predikant was, wellicht hun pastor wilde beroepen. Spurgeon zelf dacht echter dat er sprake was van een vergissing. Was de brief misschien bedoeld voor een andere predikant met de naam Spurgeon, die werkzaam was in het nabijgelegen Norfolk? Hij schreef een brief waarin hij voorlopig inging op de uitnodiging om op een zondag in december te spreken in New Park Street. Daarbij uitte hij zijn bezorgdheid dat men in de Londense gemeente wellicht niet op de hoogte was van zijn jonge leeftijd. Hij schreef: ‘Ik ben pas negentien jaar oud. Mocht u van mening zijn dat mijn leeftijd mij ongeschikt maakt voor uw preekstoel... laat mij dan alstublieft niet komen.’

New Park Street reageerde snel en liet duidelijk weten dat de brief niet alleen bij de juiste Spurgeon was aangekomen, maar dat men ook volledig op de hoogte was van zijn leeftijd. Daarmee kwam er een einde aan de periode in Spurgeons leven die hem de bijnaam ‘The Boy-Preacher of the Fens’ had opgeleverd.

Dieper graven

In dit hoofdstuk hebben we gezien hoe Spurgeons gebed van toewijding daadwerkelijk gestalte kreeg in zijn leven.

Het eerste wat voor Spurgeon volkomen duidelijk was, was dat hij zich volledig moest inzetten voor het leven binnen een plaatselijke kerk. Aanvankelijk deed hij dit in Newmarket, vervolgens in Cambridge en uiteindelijk in Waterbeach, waar hij zich met hart en ziel in het kerkelijk leven stortte.

Spurgeons toewijding kwam op uiteenlopende manieren tot uiting. Zo gaf hij met grote inzet les op zijn school in Cambridge en probeerde hij altijd een getuige van zijn geloof te zijn op de werkvloer. Daarnaast zette hij zich actief in voor evangelisatiewerk in de gemeenschap, wat leidde tot het geven van zondagsschoolonderwijs en uiteindelijk tot prediking en onderwijs in lokale kerken, met name in Waterbeach. Binnen drie jaar na zijn bekering was hij voorganger geworden van een bloeiende gemeente, had hij talloze levens zien veranderen en een hele gemeenschap zien transformeren door de kracht van het evangelie.

De jaren 1850-1853 vormden voor Spurgeon een periode van ongekennde activiteit ten dienste van Christus. Tegelijkertijd waren deze jaren een voorbereiding op wat spoedig zou volgen.

Dit alles verliep niet zonder slag of stoot. De voortdurende strijd om financieel het hoofd boven water te houden was slechts één van de uitdagingen waarmee Spurgeon werd geconfronteerd. Uit zijn dagboek, dat in feite een geestelijk logboek was, blijkt bovendien dat hij zich in de eerste jaren van zijn christelijk leven soms neerslachtig voelde en dat God voor hem vaak ver weg leek. Er

waren momenten waarop hij het christelijke leven als bijzonder zwaar ervoer. Zo schreef hij op 15 mei 1850: ‘Hoe zwak ben ik; ik ben niet in staat om dicht bij God te blijven. Ik moet mijn eigen geestelijke dorheid erkennen.’ Op 1 juni merkte hij op dat het gebed voor hem ‘als een zware taak’ voelde. In een latere, ongedateerde aantekening beschreef hij een periode waarin er ‘geestelijke stormen’ om hem heen woedden.

Gezien de opmerkelijke groei van Spurgeons bediening in deze periode, biedt deze inkijk in zijn innerlijk leven een verrassend contrast. Wellicht speelde de neiging tot depressiviteit, waarmee Spurgeon ook in latere jaren zou worstelen, toen al een rol. Wat hij echter ook ervoer, zijn toewijding aan Christus bleef onwankelbaar. Hij was vastbesloten zijn Heere te blijven volgen, zoals hij het zelf verwoordde, zowel ‘in de schaduw als in de zon’.

Toepassing

Ook hier is het niet moeilijk om parallellen met ons eigen leven te trekken. Het komt immers regelmatig voor dat wij ons niet volledig inzetten voor een plaatselijke kerk of gemeenschap. Spurgeon zou dit beslist hebben afgekeurd en ons juist hebben aangespoord tot meer betrokkenheid.

Het belangrijkste is echter dat wij ons laten inspireren door Spurgeons volledige toewijding aan God. Vertrouwend op God de Heilige Geest was Spurgeon vastbesloten zijn Heere te dienen en niets achter te houden. Aan het einde van zijn bediening in Waterbeach schreef hij het volgende:

Ik heb hier een goede plaats om te werken, maar ik verlang ernaar om, waar mogelijk, nog meer te mogen doen. Er is immers veel werk te verrichten en iedereen dient zich daarvoor volledig in te zetten. Soms zou ik wensen dat ik in China, India of Afrika was, zodat ik de hele dag zou kunnen preken – onophoudelijk, tot aan mijn laatste adem. Het lijkt mij een zegen om al predikend te mogen sterven. Toch verlang ik bovenal naar meer van de Heilige Geest; ik ervaar niet genoeg – nee, zelfs niet de helft – van Zijn Goddelijke kracht. ‘Kom, Heilige Geest, kom!’

Misschien voel je je niet geroepen om in het buitenland aan intercultureel zendingswerk deel te nemen (hoewel God je wellicht toch uitnodigt om hierover na te denken); misschien voel je je ook niet geroepen om te prediken (hoewel God je misschien juist daartoe wil uitdagen). Maar één ding is zeker: jij en ik zijn geroepen om ons volledig aan God toe te wijden en, samen met Spurgeon, te bidden: 'Kom, Heilige Geest, kom!' De uitdaging voor ons is om onszelf opnieuw aan God toe te vertrouwen en op Zijn hulp te bouwen. Wie weet wat God door ons kan doen, als wij ons aan Hem overgeven?

[XFacebookWhatsApp](#)